

Раз отак зайшов я в пустку,
Де не світиться. Там, знать,
Всі померли. Чую — стиха
Мов котята десь пишчать.
Стисло щось мене за серце!
Засвітив я світло вмиг:
Батько й мати серед хати,
Вже зчорнілі, а круг них
Трое діточок маленьких
Ледве лазять і пишчать,
Мов три ангели, зіпхнуті
У вонючий, чорний ад.
Світло вздрівши, разом стихли.
Із голодних оченят
Виглянуло тільки горя,
І страху, і просьб німих,
Що я сам себе не стямив
Та, припавши коло них,
Став ридати, мов дитина.
Власне горе, власний біль
Сліз не витисли мні з серця,
Аж ті діти... Боже мій!
А як тії небожата
Руки к мені простягли
І блідими усточками
Просить їсти почали,
То я скочив, мов із терня,
І поклявся все віддати —

Вік свій, силу, щоб тим дітям
Чесним, щирим батьком стать.
Зараз виволік я трупи
До стодоли, затопив,
Винайшов муки і масла,
Дітям їсти наварив.
А як діти попоїли,
Я поклав їх спать, а сам,
Кинувшись на голу землю,
Волю дав гірким сльозám.
Много я в ту ніч продумав,
Все минувше перебрав
І рішинець тут незмінний
На будуще я прийняв.